

Cimborona

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

1925
február
8

BCU Cluj / Central University Library Cluj

GIMBORA

70 GYERMEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Hej, gyerekek, gyerekek, be szeretnék csuszkálni én veletek!

Alszik a puszta.

Irtó: BENEDEK ELEK.

Alszik a puszta, mélyen alszik,
Közel s távol egy hang se hallszik:
Temezőkerinek némasága
Borult a havas, pusztaságra.

Mikor utólján erre jártam,
A pusztáj, haj, de másnak láttam!
Arany kalászkok ringtak akkor,
Hangos volt reggel, alkonyalkor.

Öregek s ifjak sorba álltak,
Éles kaszákkal harcba szálltak,
S mit nappal vágtak, holdas este
Énekszóval rakták kereszbe.

Haj, barna képű kún testvérek,
Fekete földetek, lám, mivé lett!
Fehérre vált feketesége,
Oda lett minden ékessége.

Nem, nem, te szép vagy így is nekem.
Talán még szebb vagy hófehéren.
Szép vagy te élve, szép vagy holtan,
Igaz kún fajta: csendes, szóllan.

Csendes a puszta, az a népe,
Annál többet beszél a képe.
Elég nekem, ha nézek rája:
Magyar szemnek keblét kitarja.

... Alszik a puszta, mélyen alszik,
Közel s távol egy hang se hallszik.
Oly szép volt ébren, oly szép holtan,
Igaz kún fajta, csendes, szóllan.

A cigány és a három ördög.

(Szász népmese.)

— Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ. —

Krisztus urunk vándoratra kelt Péterrel és Jánossal. Sok, sok országot jártak be, s jártukban keltükben egyszer csak betévedtek egy szegény cigányhoz éjjeli szállásra. Nem volt otthon a cigány, csak a felesége, s az kérésükre azt felelte:

— Szívesen beeresztenélek a házukba, de nincs itthon az uram, hanem a korcsmában s mérges lesz, ha hazajön s idegent talál a szobában.

— Nem lesz baj, — mondotta az Úr — meg se fog látni bennünket, lefekszünk ide a sarokba.

A cigányasszony nem is ellenkezett többet, egy csomó szalmát hintett a sarokba, s a vándorok sem kérték magukat sokat, hanem lefeküdtek, s elaludtak. Krisztus feküdt a szélére, János és Péter a fal felé.

No, nemsokára jó haza a cigány, éktelen nagyokat káromkodik s hiába mondja neki a felesége: Feküdiék le, édes uram, késő már az idő! — Ő bizony, ahelyett, hogy lefeküdt volna, egy nagy bottal jól elverte a feleségét. Amint javában supogtatja a botot a felesége hátán, meglátja a sarokban a három vándort, nosza, egy pillanat alatt hagyta a feleségét s a legszélsőt, Krisztus urunkat, jól össze-visszaverte. De az Úr

túrte nyugodtan, egy hang sem hagyta el az ajkát. Végre a cigány is megelégtelt a dolgot s ő is lefeküdt.

Reggel felkészülődik a három vándor, hogy menjenek tovább, felébred a cigány is, eszébe jut, hogy mit csinált tegnap s nagy szégyenkezéssel odaáll a három vándor elé:

— Bocsássatok meg nekem, hogy úgy megvertelek tegnap, de nem tehetek róla, mert ha részeg vagyok, olyan cudar kedvem kerekedik, hogy meg kell verjek valakit.

Krisztus urunk jóságosan mondta neki:

— Jól van, jól, megbocsátunk, nincsen ember hiba nélkül! — s ezzel tovább mentek.

Egy esztendő múlva ismét a cigány falujába vitte utja a három vándort, s ismét betértek a cigányhoz szállást kérni éjszakára. A cigány most is a korcsmában volt, de a felesége adott egy kis szalmát, s a három vándor lefeküdt, ám Krisztus urunk most a középben helyezkedett el.

Jön haza a cigány, megint olyan részeg, mint a csap, nagyot kurjant, mikor meglátja a sarokban szunyókáló vándorokat, elé egy husángot: supp, supp, jól elveri a középsőt.

— Rajtad van most a sor, komám!
— kiabálta verés közben a cigány.

Bezzeg, amikor másnap reggel felébredt, szégyellette magát erősen, hogy ilyen csúnyán viselkedett, s kérte is nagyban a bocsánatot a három vándortól.

— Jól van, jól, — mondotta Krisztus — nincsen ember hiba nélkül, meg bocsátunk neked.

Egy esztendő múlva, hogy, hogy nem, ismét arra a vidékre került a három vándor, s a cigánynál kértek Isten nevében szállást. Nem volt az most se otthon, hanem a korcsmában, de a vándorokat lefektette azért a szegény asszony a sarokba. Krisztus most a fal mellé feküdt, s nemsokára el is aludtak békességgel mindnyájan.

Na, alig hogy behunyhatták a szemüket, jó haza részegen a cigány. Nem is kellett egyéb, — ahogy meglátta a vándorokat, nagyot rikkantott:

— No, most egyik se irigykedhetik a másikra, mert megverlek ám téged is! — azzal fogta a botot, s Isten igazában megverte a fal mellett alvó Krisztust.

Másnap reggel kérte nagy siránkozással a bocsánatot a cigány, s bizonygatta, hogy jó ember ő különben, de ha iszik, akkor elveszti a fejét, nem tudja, mit csinál.

Örvendett Krisztus urunk, amikor ezt a beszédet hallotta, mert látta, hogy nem is rossz ember ez a verekedős cigány, s mondta neki jóságosan:

— Na, cigány, megengedem, hogy kérj tőlem három dolgot, s megadom neked.

Hej, megörült a cigány, nem is sokat töprenkedett a három kívánságon, hanem egyszeribe előadta, hogy mi a szive kívánsága.

— Adj uram egy zsákot, mely mindig tele legyen pénzzel, azután egy olyan tükör, amibe, ha belenéz valaki, meg ne birjon moccani addig, amig én el nem taszítom onnan, s egy körtefát tele gyümölcscsel, de arról senki le ne tudjon szállani, ha felmászott rá, amig én le nem taszítom onnan.

— Ugy lesz, amint kívántad, mondta

Krisztus, s mentek tovább vándorutjukra.

Volt boldogság másnap reggel a cigány házikójában, amikor mind a három kívánsága teljesült!

— No, most örökké vigan élhetek, — mondta magában.

Vigan is élt, egész nap a korcsmában iszogatózott, nem evett mást disznópecsenyénél s nem ivott egyebet finom vörös bornál. Ugy élt, akárcsak egy király. Ám megsokallották ezt a jó életet a pokolban, s azt mondja az ördög egyik fia magában:

— Én bizony felmegyek, s lehozom ezt a részeges cigányt, hadd legyen már rossz dolga is egy kicsit.

Fel is ment nagy sebesen s nem teketóriázott sokat, hanem odaszólt a cigánynak:

— No, cigány, most vége az életednek, pakkolj, mert viszlek.

— Jaj, édes ördög barátom, ülj le egy keveset, amig összeszedem a ruhámat. Nesze adok egy tükört, nézgesd magad addig benne.

Az ördögnek se kellett kétszer mondanivaló, mert szó, ami szó, szép fiúnak tartotta magát, elvette a Krisztus urunk tükörét s kezdte magát illegetni, billegetni a tükör előtt.

Hej, szalad hamar a ravasz cigány, de nem a ruháiért, hanem el a kovácshoz, ott egy vasfogót addig tartott a tűzben, amig jó vörös lett. Aztán szaladt haza, s jól megfogta, huzogatta, csavargatta vele az ördög orrát, hogy az csak úgy ordított, jajgatott bele. Szabadulni nem tudott, mindig abban az egy helyben maradt szegény, ahol a tükörben nézegette magát. Amikor megelégette a cigány az ördög kinzását, jó nagyot lódított rajta, hogy kipenderült az ajtón.

— Na, ennek se lesz kedve visszajönni érettem, — mondotta nagy lelki nyugalommal, s vette a kalapját, ment megint a korcsmába.

A szegény ördög meg szaladt, amikor kidobta a cigány az ajtón, mintha a szemét vették volna, rohant a pokolba, s elmondta keserves jajgatások közt a

testvérének, s az édesapjának hogy s mint bánt el vele a ravasz cigány.

— Na, te gyámoltalan, ha téged be is csapott az a nyomorult csigány, majd elhozom én, mondta a fiatalabbik ördög.

Azzal ment, meg sem állott, amíg a cigány házikója elé nem ért. Be se ment a kapun, csak az utcáról kiáltott be nagy hangon:

— Hé, cigány, eljöttem érted, pakkolj, mert viszlek.

— Megyek, megyek, csak összerakom, ami kevés ruhám van, de gyere, szedj egy pár körtét ebbe a zsákba, hogy legyen, amit együnk a hosszú uton.

Tetszett ez a beszéd az ördögnek, mert szerette ő is a jó leves körtét, foggott egy szenes-zsákot, felmászott a fára, s szedegette bele a szebbnél-szebb körtéket.

No, a cigány se volt rest, hopp, megmelegíti a vasfogót, hogy csak úgy sercegett, s amint az ördög javában tépegette a körtéket, elkezd szurkálni, döfölni a forró vassal. Hej, káromkodott, kiáltozott szegény ördög, s ment, ment mind feljebb, hogy ne érje utól a cigány a vassal, de az se esett a feje lágyára, elécipelt hamarosan egy létrát s annak a tetejéről piszkálta az ördögöt. Nem is bírta sokáig szegény: amikor a cigány egy nagyot lóditott rajta, lefordult körtéstől, zsákostól, mindenestől a fa tetejéről. Jól megütötte a lábát, de azért olyan sebesen, ahogy csak birt, szaladt a pokolba.

— No, hát te is egyedül jöttél? Vagy talán kint a cigány a kapu előtt? — gunyolódott vele a testvére.

De ő bizony egy szót sem szólt, csak a lábát tapogatta, simogatta. Az öreg ördög úgy megijedt, amikor a második fia is a cigány nélkül jött a pokolba, hogy inába szállott a bátorsága, s nem mert feljönni érette.

Élt a cigány ezután nagy vigasságban, a reggel örökké ott találta a korcsmában, evett, ivott, amennyi csak beléfért.

De egyszer mégis csak eszébe jutott a cigánynak a halál, mert hogy megöregedett erősen. Mondja a fiának:

— No, édes fiam, az én életem sem tart örökké, látom, hogy némsokára eljő érettem is a halál. Ha eltemettek, a bőrkötényemben temessetek, a kalapácsot, s egy csomó szeget, tegyétek mellém, mert én a mennyországban is csak a kovácsmesterséget folytatom.

Hát bizony, nem telt belé három nap, s kiterítették az öreg cigányt. Elsiratták, elföldelték, ő pedig ment egyenest a mennyország kapuja elé. Az ám, de a kapu be volt zárva, bezzeg, hogy be volt! Sebaj! A cigány megdöngeti jól a kalapácsával, ki is kukkint Szent Péter, de ahogy meglátta a cigányt, rögtön visszarántotta a fejét, s csak belülről kiáltotta:

— Nem kellesz, cigány, a mennyországban, mert haszontalanul töltötted az életedet!

Könyörgésre fogta a dolgot a cigány, hogy így, s hogy úgy, ő becsületes munkás ember akar ezután lenni, de bizony Szent Péter a füle botját se mozgatta.

— No, ha a mennyországba nem kellek, megyek a pokolba, ott legalább tűz is van a kovácsmesterséghez, — morogta magában a cigány.

Ugy is tett, ahogy mondta s némsokára megérkezett a pokol kapujához. Azt is megdöngette a kalapácsával, s a legkisebb ördög, akinek az orrát csipte meg, kinéz egy lyukon, hogy ki lármáz itt olyan irgalmatlanul, de bizony visszakapta hamar a fejét, s rohant, mintha puskából lőtték volna ki, az apjához.

— Itt van, itt van a cigány, végünk van!

Több se kellett a testvérének, az is odabicegett a kapuhoz, hogy lássa a rettenetes cigányt, de ez még rémültebben futott vissza, mint a testvére.

— No, ha itt van az a cigány, egy életem, egy halálom, megnézem én is, — mondta az öreg ördög, s ment a kapuhoz.

Kinyitotta egy keveset, s azon pislogott ki a dörömbölő cigányra, de bezzeg megjárta, mert supp! a kalapácscsal olyat vágott az orrára, hogy töből leszakadt. Bezzeg becsapta nagy sietve, jajgatva az

ajtot az öreg ördög s futott a fiaihoz, akik már elbujtak a pokol legsötétebb vackába. Nem is mertek többet eléjőnni, amíg csak abba nem hagyta a lárházást a cigány.

No, — mondta a cigány nagy mérgesen — ha még a pokolba se keltek,

megyek vissza a földre, ugyanis ott éreztem a legjobban magamat!

Vissza is ment a földre, s mai napig is él. Ha van pénze, elissza a korcsmában, ha nincs, cincog egyet a hegedűjén bánatában.

(Kisbaczon.)

Falum határában.

Irta: MOLNÁR SÁNDOR.

Mig fent a hold, az égi szentkép,
sugárral kacag a földre,
én könnyet hullatok e szép,
fenséges, drága rögre.

Baját ifjuságomnak az élet
itt termelte ki egykoron,
itt szóttam álmom mind, a szépet,
a meleg nyári alkonyon.

Itt jártam én is szent hitemmel,
kacagtam embert, rút világot.

Tiszta gyermeki szívemmel
ma ismét elébed állok:

Hogy elmondjam szerelmes szavam
Néked, Te drága bús hivem,
nézd, itt állok árván, magam:
fogadd vissza széttépett szívem.

Mert messze jártam a görös uton,
elhagytam utat és ködöt,
engedd, hogy ismét megcsókoljam
az elhagyott, ősi szent rögöt.

A legkisebbek.

Irta: SZONDY GYÖRGY.

Azok a törpecskék, akiknek országába Gulliver elvetődött, ugyan óriási óriások a tudomány törpéi mellett. Borsszem Jankó, Hüvelyk Matyi, meg a többi aprószent is úgy kimagaslának közülök, mint a torony a vakondtúrások közül.

Hogy hol vannak ezek a parányi emberkék? Bizony, ők abban is különböznek Hüvelyk Matyiektől, hogy nem emberek. Azért mégis érdekesebb egyik-másiknak a meséje, mint a Gulliver históriája.

Nem is kell messze menni, ha meg akartok velük ismerkedni. Csak egy kis bátorság kell hozzá; őh nem ám a mesebeli királyfi sárkánvölő bátorsága! Csak annyi, hogy egy varrótűvel icipicit a körmötök alá szurjatok. Egy csöppnyi-csöpp véretekre van szükség csupán és beszélhetünk a Liliputi-birodalomba...

Persze, tudom én, hogy ez nagy kívánság. Nehezebb, mint felkeresni a héffejú sárkányt túl az óperencián. De aki nem mer, nem nyer. Ez a belépődíj. Hol az, a tú!

Igy ni! Nem is fáj és már meg is van! Milyen csinos, ragyogó rubin-csöpp serkedt ki a körmöd alól! Kenjük rá gyorsan egy kis üvegtapocskára, míg meg nem szárad. Aztán hadd jöjjön az a hosszú, fényes rézcső, az a csodálatos boszorkánylámpa, a mikroszkopium. Tegyük csak a cső alatti kis vaslapasztalra az üvegtapocskát! Tessék beszélgetni, nyitva van az aranykapu! Kukucsokáljatok be a mikroszkopiumba.

Persze, hogy nem tudjátok, mit láttok! Sárga folyóban piros-sárga gömböcskék uszkálnak? Az bizony! Hát ezek a nagyobb, szintelen, szétfolyó csöppek? Hogy nyulkálnak, csordogálnak, csuszának-másznak az üveglapon! Hiszen akkor láttok is már mindent! Ezek a mi törpéink; előre megmondtam, hogy nem embereket fogtok látni.

Csak várjatok! Majd a mesére is sort kerítünk! De előbb be kell talán mutatnom törpéteket!

Itt van először is Vörös Vértestecske; ez a sok apró, piros-sárga gömb. Ha jobban megnézitek, inkább valami tányérhoz hasonlít. Tudjátok-e, mekkora ez a tányér? Itt van ez az i-betű, ennek a szára egy milliméter vastag. Osszátok ezt a szárat ezer egyforma részre; ha két ilyen részecskét egymás mellé raktok, az éppen olyan hosszú lesz, mint Vörös Vértestecske.

No, híresek! Micsoda törpék azok a ti mesebeli emberkéitek az, én törpémhez képest! Hát még, ha elmesélem, hogy mi mindent tud ez a Vörös Vértestecske! Akkor bámutok csak!

Hiába nevettek! Jobb lenne, ha nagyobb tisztelettel fogadnátok ezt a hű szolgátokat. Mennyi ideje dolgoznak már ők értetitek és még csak nem is tudtatok róluk. Pedig nélkülök mind elpusztulnátok!

Persze, ti azt hiszitek, elég, ha megettétek az ételt, már akkor nem haltok éhen. Azt gondoltjátok, hogy a lélegzés csak annyi, hogy beszippantjuk a jó levegőt és kileheljük az el-

használtat. Ugyan nevetne rajtatok szegény Vörös Vértestecske szolgátok, ha hallaná! Ha beszélni tudna, mindjárt elmondaná, hogy ő az, aki a levegőt széthordja a testetekben a sejteknek.

Micsoda?! Nem tudjátok, mi az a sejt? Lám, lám, csak nevetgéltek itt, holoít még a sejteket sem ismeritek! No nem baj; nyissátok ki a fületeket, hadd mondok el gyorsan.

Hát a sejtek... Azok is olyan törpék, mint Vörös Vértestecske, édes testvérei neki, közös volt az apjuk, anyjuk. Csakhogy nem nagyon hasonlítanak egymáshoz. Vörös Vértestecske nagyon sokféle munkát végeznek a testvérei és a munkájuk szerint épen úgy küloböznének egymástól, mint a kalapács a reszelőtől, az író toll az ágyutól.

Sokféle alakjuk van; az egyik hosszú, a másik gömbölyű, a harmadik olyan, mint egy pók — mindenféle alakban található, aszerint, hogy mit csinálnak. Egyik fajtájuk gyorsan tud összehuzódni, a másik megérzi a fényt, a harmadik a hangot, a negyedik gondolkodik. De rendszeren csak egyféle munkára alkalmasak; amelyik gondolkodik, az nem tud összehuzódni; amelyik összehuzódik, az nem gondolkodik — és az egyforma munkát végző sejttestvérek együtt maradnak nagyobb tömegekben. A testetek ilyen sejtekből épült fel. Nemcsak a fiétek: az összes állatok és a növények teste is. A husunk, a bőrünk, a szemünk, minden legapróbb részecskénk csupa sejt, meg sejt. A husunk sejtjei mind összehuzódó sejtek; mikor járunk, ők emelik fel a lábainkat. A szemünkben vannak a fényt megérző sejtek. Ők jelentik meg, hogy mit látunk. Az agyvelőnk gondolkozó sejtek otthona.

Hogy hány sejtből áll a testünk? No, én azt meg nem mondom, olyan óriási szám! Csak Vörös Vértestecske is mennyi van! Egy kockaalaku, ici-pici kis edényben, amelyiknek mindenik éle egy milliméter, öt millió férne el belőlük. Mennyi lehet akkor az összes, öt liternyi vérünkben, ki tudjátok-e számítani?

De hadd folytassam, amit elkezdtem. Azt mondtam, hogy Vörös Vértestecske visz levegőt a sejteknek. Igen bizony, mert a testünk legtöbb sejtje messze esik a tüdőből, a gyomortól, meg a belektől. Nem jutna hozzájuk sem levegő, sem táplálék, ha valaki oda nem vinné nekik. Ők maguk nem mehetnek érte: nem érnek rá, de meg szorososan összenőttek, összetapadtak egymással.

Vörös Vértestecske azonban éppen azért maradt olyan fürge legény, hogy ő lehessen a többi sejttestvér levegő-szállítója, míg a táplálékot az a folyadék juttatja hozzájuk, amiben Vörös Vértestecske uszkál: a vérsavó.

Testünkben mindenféle csatornák ágaznak szerteszt: az erek. Befurakodnak a legeldugottabb sejtcsomók közé is. Ezek a legvégső elágazásaik a finom-finom hajszálerecs-

kék. Ezekben a csatornáknak uszkál, nyüzsgő a főmentelen Vörös Vértestecske. De nem ám csakugy merő szórakozásból! Mielőtt elindulna, mindenikük megrakodik minden jóval a testvérei számára. Elmegy a nagy levegőraktárakba a tüdőbe. Ide szívjuk be a jó levegőt, ha lélegzünk. Vörös Vértestecske nagy-mohón teleszedi magát jó levegővel, aztán elindul az útjára. Amint a szívünk összehuzódik meg kitágul, egyre lökdösi, kergeti a sok Vörös Vértestecske be a hajszálerekbe. Szinte halom, milyen öröm lehet ott, amikor egymásra jönnek a megrakott kis piros-sárga tányérok. Mintha kiabálnák: jó levegőt tessék! A vérsavó meg az eleséget kínálja. És adogatják jobbra-balra a rakományukat.

A hajszálerek falait is sejtek alkotják: ők veszik át Vörös Vértestecskektől a levegőt, a vérsavótól a táplálékot. Ők adják tovább azoknak a sejteknek, akik mögöttük vannak. Lassanként kioszt Vörös Vértestecske mindent, amit hozott. Új szállítmányért kell elszaladnia. Csakhogy nem megy ám üres kézzel! Ha beszélni tudnának a sejtek, most bizonyosan azt kiabálnák: szemetes! szemetes! Mert most a hasznavehetetlen, káros anyagokat szedi össze a sejttestvérektől. Főleg a rossz levegőt. Amikor ezekből is jól felpakkolt, akkor siet vissza a tüdőbe, meg a vesékbe. A tüdőben kicsereéli a rossz levegőt jóval, a vesékben ott hagyja a többi szemetjét, aztán megint előlről kezdi a vándorlását.

Ilyen hasznos szolgátok ez a tányéralaku, kis piros-sárga törpe.

Az a másik, szintelen gömböcske ott mellette a Fehér Vérsejt. Ebből már jóval kevesebb van, mint Vörös Vértestecskeből, de azért ez is igen fontos szolgátokat végez a testünkben. Segít a vérsavónak eleséget hordani. Aztán meg belőlük rekrutálódnak a Vörös Vértestecskek is. De ez csak a békebeli kötelességük. Háboruban a fehér vérsejtek a testünk katonái.

Mert a testünkben gyakran van háboru. Kis háboru, nagy háboru. Ha a fehér vérsejtek elveszítik a csatát, velük együtt elpusztul a testünk többi sejtje is: meghalunk.

[Vége következik.]

Én vagyok a hibás.

Irla: DSIDA JENŐ.

Nem láttam még e tűz-követ,
mely úfamon hevert
sziporka fényt lövelve:

Csak azt láttam, hogy valaki
valaki már
utánanyult és fölemelte.

(Én buta, vak szemem!
jól meggondold, hogy
ezután láss-é! — —)

Szeretnék nagyon, nagyon sírni!
— — Enyém lehetett volna:
most már a másé!

Olvas az anyuka
A kis Gyuricának,
Bizony, neki olvas,
Nem is a cicának.

Mese után mese,
Vers után versike,
Nem is tudom, hogyan
Fér el a fejbe!

Egy kis cinke története.

— G. Topârceanu elbeszélése. —

Magyarba átültette: **Popa Miklós.**

A hegyoldal alatti ösvényen lassan ballag felfelé Lovéc, az erdész, puskával a vállán s üres vadásztáskájával oldalán. Egy kakuk szól a közeli hegytető körisfái között, a másik a völgyből felel neki. Az erdő most nem rég zöldelt ki s a fák gyenge levélkéi az aranyos napsugárban fürdenek. Madárdaltól cseng a megifjodott erdő.

A hegyoldal közepén bükkfák alatt áll meg az erdész és puskájára támaszkodik. A környékbeli dombok, mint holmi sündisznók, meresztik égnek fákkal borított gerincüket. Mozgékony sárgarigók füttyölnek az égerfák tetején, csacska szajkók kiabálnak a virágos völgyön át egyik dombról a másikra, s mintegy csufolkodva nyelveznek bele éber feketerigók melódias hangjukkal. És az erdő zöld ab-

rátja, mint valami földi paradicsom, fénylett a tavaszi reggeli fényben.

Lovéc felett egy hangos kis cinke hátával lefelé függött a rücskös fakérgen, aprókat ugrálva, mint egy kis egérke, csőrével veregetve a kérget. Közben mintegy önfeledten ad ki egy-egy hangot.

Lovéc arcához emeli a fegyvert... Erős dördülés tölti meg a völgyet, aztán elhal a messzeségben, majd a háttérben levő dombokba ütődve visszhangja az erdőt megkerülve tér vissza. Néhány pillanatra az erdő minden énekese elnémul. Nemsokára egy fakoppáncs — ki tudja, melyik bozótba elrejtőzve — éles hahotát hallat, melyet egész hangzáró követ. Aztán, mintegy adott jelre a zöldség világ minden énekese ismét könnyelmű

nemtörődömséggel folytatja a megszakított éneklést.

Az öreg bükk alatt pedig a kis cinege vérvő szárnyakkal esett le a földre. Kicsiny teste még meleg volt és könnyű, mint egy pehely; a háta szürkés, a hasa sárgás tollakkal fedve. Még nem szenvedett ki. Két fekete, üveggyöngyhöz hasonló szeme mintha könnyezne s a fájdalomtól fényük meg van törve. A vadász ismét a fübe dobja, miután tenyerén tartva megnézte, de kezén egy forró vércsepp maradt.

A nap már magasan állt a hegyek felett, meleg volt. Lovec az öreg fa árnyékában elálmélkodva áll. Az aranyos sugarak a levelek között bujkáltak és némelyek egymást kergetve arcán játszottak. Egy harkály zöld lángnyelvként röppent tova a bükk ágai közt. Lovec homloka körül átlátszó szárnyu szunyogok játszottak a sugárban. A liget felől egy lomha dongó jött duruzsolva, mint egy medve, majd észrevétlenül tűnt el a lombok közt. Lovec sűrűn pislantott, majd szeme lezáródott s egy vékony pókháló tapadt a szemére, mintha összekötötte volna szemhéját... s elszunnyadt.

Im, egyszer csak egy ismeretlen madár egyenest a bükk tetejének tart — egy nagy, de gyengéd madár, mintha finom hógolyóból lett volna alkotva. Gyönyörű tollazata ezüstként fénylett a napfényben. Mozdulatlanul állott, csak aranybóbitájú kicsiny fekete fejét mozgatta ide-oda és átható hangon kiáltott az erdő mélyébe.

Lovec még nem látott ehez hasonló csodát. Félelem fogta el, szive hevesen kezdett dobogni... a fegyvert lassan arcához emeli, hosszan céloz és lő...

De a madár nem esett le; mintha semmi sem történt volna, nyugodtan maradt a helyén és hangja ismét, mint az előbb, végigcsendült az erdőn. A vadász ámulva nézett rá. Ezideig soh'se lőtt hibásan — mégha a célba vett madár diónagyságu volt is. Most mérgében kétszerannyi port tett a fegyverbe, kétszer oly erősen fojtotta le és egy egész marék sö-

rétet téve visszafojtott lélekzettel emeli arcához a fegyvert. A ravasz azonban magától csattant el és a töltés zajtalanul röptül ki a csőből, mint vékony füstszögár. De a madár helyben maradt és harmadjára sem repült el, hanem — úgy látszott — nem is veszi figyelembe a vadászt.

Ekkor Lovec elhajította fegyverét, felkapaszkodott a fára és ágról-ágra mászott felfelé. Amennyivel feljebb ért, annyival jobban vágyakozott a madár után és haraja nőttön-nőtt. A titokzatos szépségű madár azonban, mintha semmit sem tudott volna minderről. Már közel volt hozzá, már látta aranyos fejbubját és két rubinfényű szemét... de, amikor kezét utána nyújtja, hogy megfogja, az könnyed mozdulattal tovarebben, majd visszatérve homloka közepén egyszer megérinti,

És Lovec rögtön könnyűnek és kicsinynek érzé magát és az ismeretlen madár szárnyai alá huzódva, valami titokzatos hang ezeket érteté meg vele: „Én vagyok a madarak királynője és téged, Lovec, madárrá változtatlak, jer velem.”

Aztán mindketten sokáig repültek az erdő felett és csak az erdő szívében, egy óriás juharfa tetejében állottak meg. Beéjeledett. Köröskörül — ameddig csak a szem elláthatott — nem lehetett mást, mint a hold szende fényében pihenő erdőt látni. Titokzatos csend uralkodott. Egy idő múlva aztán a gyönyörűséges madár a fa tetejéről el kezdett kiabálni oly hangon, mely nagy messzeségeket bejárt a pihenő fák birodalmában.

És a királyné hívószózatára a világ négy tája felől jöttek sorban, csapatokban mindenféle madarak, nagyok, kicsinyek.

A nappali verőfénynek ékeztollu, karcsu dalnokai, az éj üzött és rettegett madarai, megszámlálhatatlan sokaságban az apró csiripelők, melyek az erdő védő leple alatt a galyak közt nyüzsögnek. És a hold dédelgető fényében minden fa madarakkal megrakva, mint valami nagy bokréta állott, sőt a föld is alattuk élő madárszőnyeggel volt bevonva.

A gyülekező hely környékén azonban a kis néglábu állatkák is felébredtek

csöndes éjji álmukból. Nyögdécselő sün-disznók dugták ki orrukat védő, tuskés bőrükből a bokrok alatt és csodálkozva néztek; foltos szalamandrák, tekerződő kigyók emelték fejüket a csillagok felé a száraz avarból; vörhenyes egérek bujtak ki félig, félénken lyukaikból; kíváncsi mókuskók messziről néztek, két hátulsó lábukon ülve, bozontos farkukat hátukra vetve, minden pillanatban futásra készen..

Lovec a félelemtől reszkető szívvvel ez idegen birodalom közepett, roppant elhagyatottnak érezte magát távol az embe- rektől, minden pillanatban várva a ma- darak gyűlésének kezdetét az éj titokza- tos csendjében s az erdő kétségbeejtő magányában.

... Legelőször is egy pinyóke jött panaszkodni. Egyszeriben csend lett.

— Lovec meglötte páromat, ki ele- delért ment, ameddig én a fészekben őriztem fiókáimat, — mondá. Azután ne- kem kellett táplálék után járnom, fiókái- mat magukra hagyva. Egyszer aztán — az én távollétemben — jött egy gonosz menyét és megette őket. Azóta egyedül állok a világon... s itt sirva fakadt...

— Lovec, Lovec a gyilkos! — kiáltá a madársereg.

Lovec pedig remegő szívvel huzódott a királyné mellé.

— Nekem — mondá egy fekete rigó — ellőtte a szárnyamat, amikor egy görcsös fenyőtörzs mellett pajorokat szed- tem. Gyökerek közé bujva megmentettem életemet, de azóta nem tudok repülni és csak a bokrok közt tengetem életemet.

— Nekem is eltörte egy lábamat! Merészkedett szólni egy kivatlan mó- kuská. Minden fej feléje fordult, de a nagyfüles baglyok, melyek távolabb egy kőrísa koronáján félkörben helyezkedtek el, dühükben pulykakakas módjára fel- fuvalkodva, rárivallva elhallgattatták.

— Nekem is eltörte egy lábamat, — mondá egy madárka.

— Nekem is! Nekem is! kiáltá min- denfelől különböző hang. Mások egyen- kint jöttek panaszkodni! Jöttek karcsu zöldikék, álmukból felijedt seregélyek, kékszárnyu szajkók; jöttek a magányt

kedvelő gerlek, aranyfényben pompázó sárgarigók, éber fekete-rigók, tarka fakó- páncsok, csinos barázdabillegetők, zöld harkályok, óriás fülesbaglyok...

Legvégén pedig vérző szárnyakkal jött egy kis cinege és az oszlófélben levő csapathoz kiáltott: Várjatok! Lovec engem épp ma reggel lölt meg...

— Lovec! Lovec! kiáltá minden csa- pat, úgy, hogy visszhangzott az erdő.

— Lovec ép itt van köztetek, — mondá a királyné — Im! Nézzétek.

— Hu-hu huu! huhogták a füles- baglyok s csak úgy zengett az erdő. Az- tán mindnyájan rárohantak és csapdos- ták, verdesték, egyik szárnyával, másik csőrével...

Lovec hirtelen talpraugrott. Izzadott. Egyik kezével végigsimitotta homlokát. Kinyitotta szemét és csodálattal és féle- lemmel nézett maga köré, azután a kis cinegére pillantott és minden eszébe jutott...

A nap már magasan, az ég tetején állt az erdőben mindenütt nagy csendes- ség. Lovec sietve indult el, felvén el- hajított fegyverét és vadásztaskáját és anélkül, hogy hátranézett volna, a völgy felé vette útját.

Útközben megegyszer mindent át- gondolt és igen örült, hogy mindez csak fantáziája szüleménye, de egyszersmind kellő intelem is volt.

De a nagy bükkfa árnyas tövében csak ott maradt testhez szorított szárnyak- kal, megmeredve — és már kihülve — a szegény kis cinke, mint egy hamuszínű fűfolt.

[Halmi].

ADOMÁK.

Ami nem ugyanaz.

Mama: Miért jössz oly későn az iskolából, Terike?

— Tudod, mama a tanító bácsi megengedte, hogy egy órával tovább ott maradhassak...

Logika.

Azú kérde a tanár: Mit jelent az aurum?

A gyerek nem tudja, a tanár előveszi arany- tubákos szelencéjét.

— Na, miből van ez?

— Rézből.

— Réz ám az apád lelke!

Mátyás király menyegzője.

— Dr. CSANKI DEZSŐ könyvéből. —

A következő napon a budai királyi palotában egy szertartásos udvari ebéd folyt le, melyben hatalom, gazdagság, pompa egyesültek, hogy az egykoruakat s az utókorf elkápráztassák. E lakomához hasonlólt még Mátyás idejében is csak egy izben látunk, 1479-ben, amikor a király Olmütz városában a cseh és lengyel királyt s a többi külföldi hercegeket és főurakat megvendégeli.

Előbb azonban az udvari várkapornában tartottak ünnepies misét, melyről az összes idegen vendégek a király elfogadó termébe gyülekeztek, ahol küldöik üdvözlését s a szíves látásért köszönetüket nyilvánították.

A történelmi nevezetességű lakoma a budai várpalota egyik legtágasabb termében folyt le, melyet e célra királyi fényüzéssel ékesítettek fel. A teremnek, melyben felterítettek, arannyal áttört piros selyemmel vonták be falait s még eme drága szőnyegek is tele voltak hintve gyöngyökkel és drágakövekkel. A királyi pár asztala mellett lévő falon pedig merő arany szőnyeg folyt le a menyegzetről. Magát a királyi asztalt három hosszú selyemszőnyeggel borították be. A középsőben a királyné cimere két paizs alakjában arannyal és drágakövekkel volt beszöve, a másik kettőben pedig Magyarország cimere Mátyás hollós címerével egyesítve. Ehhez az asztalhoz ült le a király és menyasszonya.

A király sárga atlasz mentét s alatta cobollyal prémzett dolmányt, a királyné pedig szintén cobollyal prémzett, arannyal himzett piros selyempalástot, alatta aranyos ruhát viselt.

Jobbra tőlük a napolyi király fia, a bari érsek, mint e király főkövete, odébb a többi napolyi főúr, lentebb a ferrarai és velencei követek foglaltak helyet. Balra a királyné mellett Kristóf bajor herceg, odébb a pfalzi és szász választó fejedelmek követei, valamint a bajor követek ülnek vala. A többi asztalokat a magyar királyi udvar nagyjai, főtisztjei és a többi meghívottak, bel- és külföldi urak és hölgyek — köztük a király anyja saját és Be-

atrix udvarhölgyeivel — foglalták el egy-egy tekintélyes egyházi, vagy világi főúrral élükön. A boroszlói jegyző, aki a menyegzői ünnepélyességeket krónikájában szintén megörökíté, a nádor, az országbíró, Pongrácz erdélyi vajda, Bánffy Miklós, a kalocsai érsek, az erdélyi püspök és a váradai püspök asztalát különbözteté meg.

A terem közepén táruul fel a legtündöklőbb látvány: A király asztala mellett állt egy szőnyegekkal bevont, négyoldalu, nyolclepcsőjű pohárszék, melyre ez időben az evő és ivó edényeket szokták helyezni, hogy amire szükség van, azonnal kéznél legyen s a nem használt edényekben is gyönyörködhessek a vendégsereg. A pohárszék első lépcsőjén tálak és medencék és a királyi pár asztalához tartozó poharak és borok állottak. A többi hét köröskörül megrakva a természetes ezüst korsók, karsu serlegek, vaskos poharak, fedeles kancsók, lábas csészék, öblös kupák, nehéz tálak és tányérok minden nemeivel. Csupán ez egy pohárszéken több edény vala ötszázhatvanál. A legelső lépcsőt ezenkívül 700 márka ezüsből vert két pompás egyszarvu diszité, az egyik igen nagy, a másik közép nagyságu, de mindkét állat valószínűs szarvaival homlokán. Nyakukon csillogó dísz a király hollós címerével. Az asztal előtt, a padlózaton egy 600 márkányi ezüsből vert, részben megaranyozott szökökut áll vala, oly magas, hogy egy szálas ember is alig érheté fel, mellette öt ezüst kenyérkosár, kétakós öböllel, vastag oldalakkal mindenik.

Odébb egy kétakós ezüsthordó függött a menyegzetről számos csövel, csappal, belül több részre osztva, különféle drága óborokat foglalva magában. Ebből csapolták a királyi és a többi asztal számára is a zamatosnál-zamatosabb italokat. Közelebb-távolabb még nyolc más asztal állt, mellettük ugyanannyi pohárszékkel, mindeniken több mint 50 ezüstedény. Ugyhogy a szökökutat, a kenyértartókat és az egyszarvuakat is beleszámítva nem kevesebb, mint 980 darab ezüstedény állt e pohár-

székeken. S ezenkívül az asztalok is meg voltak rakva drágábbnál-drágább evő, ivó és diszedényekkel, a király és királyné előtt pedig egy természetes lovat ábrázoló, roppant értékű edénytartó állt az asztalon szinaranyból, rajta tálak, serlegek, cseszék s más edények állottak hasonlóképpen vert aranyból. Ez edényekkel a királyi párt szolgálták ki a méltóságos étkefogók.

Helyet foglalván a fényes társaság, az ételek felhordása következett. A királyi pár étel előtt Uilaky Miklós bosnyák király, Frigyes liegnitzi herceg, Hinko herceg és János, Szilézia hercege járnak vala, utánok a magyar főurak: az ország bárói, kik a tálakat hozták. A többiek ételét is a főurak hordták fel, de más-más kísérettel. A nápolyi király fiának szánt étel előtt négy német és cseh főur haladt, a többieké előtt pusztán magyar főurak. Külön tállal a bajor hercegeit, a nápolyi, a többi olasz s német követeket tüntették ki. A többi asztaloknál az udvari étkefogók szolgáltak fel.

Még nem végződött be teljesen a pompás lakoma, midőn az összegyűlt vendégsereg jelenlétében az új királynőnek szánt ajándékokat mutatják be. Mindenféle állásu alattvalói a királynak: urak, hölgyek és testületek vetélkedtek egymással, hogy minél drágább, fényesebb ajándékokkal kedveskedjenek. Csupán az erdélyi s más városok 39 nagy aranyozott ezüst serleget, 6 gyönyörű lovat és 3 kisoroszországi sólymot hoztak. A német krónikások százezer akkori forintnál is föbbre becsülik az összes ajándékok értékét, pedig tudjuk, hogy ez az összeg a cseh Ulászló idejében befolyt királyi jövedelmek felének felelt meg.

E meglepő látvány után táncmulatság következett. Ugyanazon teremben folyt le ez is, amelyben a lakoma. Előbb tehát elhordták az asztalokat, állványokat, drága kincseket, s úgy perdültek táncra a koronás vendékek s utánok a többi udvari méltóságok, fiatal és idős urak egyformán. Az első kört a német választók és más német hercegek követei, méltóságuk szerint felállítva járták; a második kört Kristóf bajor herceg vezette, a harmadikat pedig a király és a királyné. Minő táncokat jártak, ma már nem tudhatjuk; az azonban bizonyos, hogy olyan körtáncok voltak ezek, amelyekben egyszerre többen vehettek részt. Másnemű tánc lehetett az, melyet ez alkalommal a nápolyi herceg, nővérével, a magyar királynéval járt el kettesben, mely tánc egy egész óráig eltartott. Majd a nádor s végül a limbachi herceg, az országzászlósok s végül Bánffy Miklós vezettek egy-egy körtáncot s ezzel véget ért a mulatságnak ez a része is; kiki nyugalomra tért.

VI.

Másnap újra ebédet adott a király, amikor is a külföldi követekkel és főtanácsosaival

ült egy asztalnál és evett egy tálból. Estelele Kristóf bajor herceg és Hinko herceg, a Podjebrád volt cseh király fia, tornajátékot mutatnak be; utánok pedig más német és cseh urak mulattatták mérközéseikkel a fejedelmi társaságot.

A következő vasárnap ment végbe az esküvő.

Mint ily ünnepélyes, szertartásos események előtt, most is már korán reggel kezdtek gyülekezni a király elfogadó termében: a külföldi követek, a magyar egyházi és világi főurak, udvari és állami méltóságok viselői s a külföldi többi nagyuri vendégek: hogy a királynak udvaroljanak s aztán kíséretét képezzék.

Mindenki a főudvarmester által kijelölt helyet foglalta el; de a velencei követek, mint már előbb: uton, templomban, ebéden, kihallgatáson, — most is megbontották a rendét. Mi sem tudta őket visszatartani az illetlen tolokodástól. Nem sokat törődtek a megvető pillantásokkal, vették székeiket s valamennyi fejedelem és külföldi követ elé telepedtek le.

Mikor mindnyájan összegyülekeztek, a főudvarmester jelentést tett a királynak. S ezzel kezdetét vette az ünnepély. A király elhagyván szobáját, az elfogadó terembe jött s miután az ott egybegyűlteket egyenként szívesen üdvözle, kilépett a palotából. Eközben a menyasszony is elhagyta lakosztályát s a palota udvarán jelent meg. Mindketten lóra ülven, a Boldogasszony templomához vonultak, követve az üdvözlésekre megjelent, ragyogó ruhákba öltözött vendégseregtől.

Szilágyi Erzsébet asszony, más főrangú asszonyok és leányok társaságában kocsikon követé a lovasménetet.

A templomban is a megszabott rend szerint foglalá el helyét mindenki. A nagy oltár előtt, egymással szemközt két ülőhely volt felállítva, rajtuk nagy értékű arany-szövetű vankosok és szőnyegek. Egyiken a király, másikon a királyné foglalt helyet. Utóbbi dugzag arany-diszruhát, vállain palástot viselt. Fejét királynői koronája, homlokát egy másik, gyöngyökből és drágakövekből alkotott, olasz ízlésű arany fejdisz ékesíté. Nyakán hasonló pompás boglár ragyogott.

A királyi pár fölött egy óriási aranyos bársony mennyezetet feszítettek ki, ragyogó keretül a fényes diszbe öltözött két fejedelmi alakhoz. A mennyezet nyelét hat magyar és cseh főur tartá, hasonló pazar öltözetben.

Az egyházi szertartást most is Gábor egri püspök végezte. Szentelt vízzel behintvén a mátkapárt, kezüknél fogva az oltárhoz vezeté őket s keresztyén szokás szerint összeketle.

Aztán mind a király, mind a királyné visszaült székére. Ekkor a király öz anyja: Szilágyi Erzsébet, maga is fejedelmi alak,

méltóságos léptekkel az uj pár elé járult s anyai szerető szívből kívánt szerencsét és boldogságot házasságukhoz. Példáját a menyasszony rokonsága részéről: testvére, a nápolyi herceg követé. A királyi pár tisztelettel fogadta s vidám arccal köszöné meg a jó kívánásokat.

Erre kezdetét vette a szent mise. Evangelium után, mint a királyné-koronázáskor, most is csókra nyujtá a püspök a szentírást a királyi párnak, a szokásos szertartások, gyertyakíséret mellett. Majd ismét kezüknél fogván, az oltár elé vezeté őket s úgy adá püspöki áldását a térdeplő mátkapárra.

Ezzel vége szakadt az isteni tiszteletnek. Mátyás király és Beatrix királyné immár mint férj és nő hagyták el a templomot s a megszabott rendben tértek vissza palotájukba, a pompás lakodalmi sereg kíséretében.

Az egyházi ünnepélyt most is épp oly fejedelmi lakoma követte, mint amilyenek néhány nappal előbb már tanui valánk a budai királyi palotában.

Ebéd végén a külföldi fejedelmek és követek mutatták be ajándékukat a királynénak; egyszersmind hizelgő szavakkal üdvözölven a felséges párt esküvőjük alkalmából. — Beatrix királyné szeretetreméltó arccal és nyájas szavakkal mondott köszönetet a meglepő ajándékokért, a menyasszonyi bájít fejedelmi méltósággal egyesítvén.

Az ebédet s az ajándékok átadását most is látványosság követé, mint ez a fejedelmi és főúri udvaroknál rendes szokás volt ez időben. Először lovagi bajvívást mutattak be külföldi páncélos vitézek; aztán népmulatság következett, melyet szintén végig nézett a királyi pár és udvara. Legmulatságosabb bohóság az volt, mikor 14 ifju legény, udvari bolondok módjára tarka-barka, csörgős ruhába öltözve, lóháton előugratott s csak amugy szórén, pajzs nélkül, kopja helyett piszkafával rohant egymásra s küzdött meg. Igazi nevetni való látvány s mint a jelen volt bősözlői krónikás mondja: kacagott is rajta kiki, amint csak tudott.

Több napon át tartott még ezután is a menyegző.

A király jókedvében volt s vizkeresztig (1477. január 6.) senkit sem bocsátott el udvarából. És folyvást azon volt, hogy jól mulassanak, szórakozzanak.

Egymást érték a pompásnál pompásabb udvari ebédek, látványosságok. Egyik nap főúri bajvívásokat, másnap csoportos tornákat tartottak, melyeken már nem két ember, hanem egész kis seregek rohantak egymásra és mérköztek meg. Ezeket azomban Mátyás királynak nem magyar, hanem cseh, német, sziléziai alattvalói rendezték s szászok, bajorok és más külföldiek is örömet vettek benne. Ily csoportos tornajátékot még karácsony napján is tartottak.

Mikor leest a hó, másnemű, igazi tél mulatsággal tölték az időt. Király és királyné aranyos szánba ültek, melyet hófehér mének röpitettek át Buda utcáin s utánuk egész karavánja a csengős-bongós tarka szán-foatoknak, a legelőkelőbb vendégsereggel megrakva.

A mulatozást azonban váratlan gyász szakította meg. Még javában folyt a lakodalom, midőn Pongrácz János erdélyi vajda, a királynak egyik leghivebb barátja meghalt s azonnal elnémult minden vigasság. A király fejedelmi pompával temetteté el kedves rokonát. Budavarában, a királyi palota egyik tágas termében állították fel a ravatalt, fekete, bolyhos selyemből. Két nap mulva a király és királyné, a vendégek s az egész udvar — előbb még lakodalmi népség — a drága selyembe vont budavári plébánia templomba kísérik a koporsót. Gyászünnepélyt ülnek ugyanabban a templomban, melyben alig néhány nappal előbb hálaadó himnuszok, dicsőénekek hangzottak, s az örömmel szenteltek szertartások ünnepeket.

Elöl harmincnégy égő szövétneket hozdoznak, bennök ezer darab magyar arannyal, mely midőn a gyerta elégett, aláhull... a szegények számára. Azután a papok vonultak a templomba, s úgy az udvar. Mise végén a király járult először az oltárhoz, magyar aranyakkal rakott viaszgyertyát tartva kezében. Utána a nápolyi herceg és Kristóf bajor herceg, mögöttük a fejedelmi követek, a nápolyi érsekkövet, aztán a sandaui herceg, a kalocsa érsek, s a többi külső országi követek és vendégek. Végül a magyar püspökök és főurak járultak az oltárhoz hasonló szövétnekekkel, s ily módon több ezet forintot ajánltak fel a boldogult vajda lelki üdvéért.

Igy telt el: hol szomorú, hol vidám, de mindig fényes, gazdag és szertartásos ünnepek és látványok közt a Mátyás király menyegzője.

Vizkereszt napján, már 1477-ben, oszlott szét a fényes vendégereg s a külföldiek, kik a királytól bőkezűen megajándékozva hazájukba visszatértek: ámulva beszéltek a látottakról, s vetekedve magasztalták a magyar király vendégszeretetét, bőkezűségét és gazdagságát.

(Vége.)

A hal.

Tanító: Jancsi, mo djál egy állatot.

Jancsi: A hal.

Tanító: Mondjál egy állatot, mely a fára mászik.

Jancsi: Egy bolond hal.

Tanító: Ejnye, hogy mondatsz ilyet?

Jancsi: Hogyne volna bolond, ha fára mászik.

[Egrestlő.]

BERETZKY ANDRAS

Az eleven ördög.

Andris és Öcsike sétaközben csuda nagy növényt pillantottak meg.

— Nézs ide, — szólalt meg Öcsike, — látál e máj ekkola világot?

— Már rajzoltam is, — mondta büszkén Andris, aki most éppen aköz ingadozik, mi legyen: író-e vagy festő? — Igen, rajzoltam is. Ez

napraforgó. Azért híjják pedig napraforgónak, mert mindig a nap felé fordul.

— Topp! — koppantott a fejére Öcsike, — van nekem egy nadselü gondolatom.

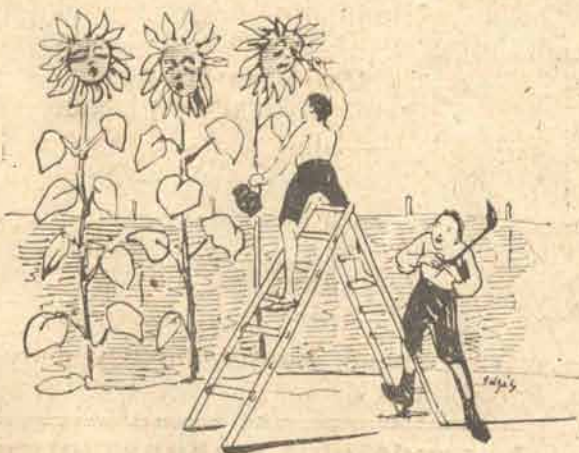
— Ki vele! — biztatta Andris.

— Ha olyan híres festő vagy, fess mind a hálom világba embel alcot. De olyat, hogy vigyogjon mint az eleven ördög.

— Meglesz! — mondta Andris, azzal visszafordultak, létrát kerifettek otthon, na meg egy fazekat, egy kettőre valami festéket összekotyvasztottak abban s nosza, indultak a napraforgók felé.

Ott a napraforgók előtt felállították a létrát. Mondta Öcsike:

— No, festő ul, mászon fel s fesse be a világot.

Felnézett Andris a létra tetejére, elgondolkodott s mondta:

— hát, tudod, kedves Öcsikém, én nemcsak festő, de író is vagyok. nekem szédülős a fejem. Menj te föl a létrára. Te is tudsz már vigyorgó pofát festeni.

— No, hallod, — mondta Öcsike, — én nem vagyok iló, de vannak nadselü gondolataim s mégsem sédül a fejem. hát jó. Mald pindálok én öldög pofát. Azzal egy-kettőre, már fent is volt a létra tetején Öcsike s habozás nélkül belekontárkodott Andris mesterségébe.

— Nem azért mondom, mert Öcsike az unokám, de a vigyorgó ördög-pofák pompásan sikerültek. Oly pompásan, hogy amikor arra ment Kafi szakácsné, hátratántorodott, éktelen nagyot sikoltott:

— Jesszusom! Az eleven ördög! Nem is, de három! — hűledezett Kafi néne, s szaladott esze

nélkül s kiabálta forkaszakadtából: Itt az ördög! Itt az ördög!

Hát persze, hogy ott volt az ördög, az eleven ördög. A sövény mögül kacagta Kafi nénit.

— No, nem volt nadselü gondolat, mi? — kérdezte Andrist, amikor magához tért a kacagástól az — eleven ördög.

(Kisbacon)

ELEK NAGYAPÓ.

Hóvirág.

Irtta: VIRSIK MÁRIA.

Hóvirág nyílik
Erdőben, kertben,
Amikor látom,
Örül a lelkem.
A kis hóvirág
Felém int s nevet:
Tavas lesz újra,
Dalos kikelet!

Hóvirág nyílott,
Mikor születtem,
Azért oly kedves
Virág nekem,
De meg azért is
Nagyon szerelem,
Mert oly szép, fehér
S ez kedves színem.

Ilyen szép, fehér
Ez a kis virág!
Tanulhat tőle
A vétkes világ,
Tanulhat tőle
Artatlanságot
S akkor fellelné
A boldogságot.

(Malacka.)

Zsuzsi és a zsiros bödön.

Irtta: GÁL LAJOSNÉ.

— Zsuzsi fiam, szólj édes anyám a szolgálóhoz — itt van ez a zsiros bödön, forrázd ki, surold meg és ha azután is avas szágu volna, ismételd meg az eljárást.

Zsuzsi dalolva munkához látott: Anyám pedig a varrógépe mellé telepedve folytatta félbehagyott varrását. Körülötte öt gyermek hancurozott, olvasott, vagy kézimunkált. Mindenki el volt merülve a maga teendőjébe s általános riadalom lámadt, amikor az ajtó felpattant és Zsuzsi rohant be rajta, de feje helyén a zsiros bödön éktelenkedett. Első percben azt gondoltuk, hogy Zsuzsi minket akar megtréfálni és vidám hahotába kezdünk. De kiderült csakhamar, hogy Zsuzsi a bödönben nem jókedvűből ordít. De már késő volt! A nevetést nem lehetett visszafojtani. Ki erre, ki arra dölve fogta a hasát, csorogtak a könnyei s minél jobban bömbölt Zsuzsi a pléhben, mi annál jobban kacagtunk. Olyan volt ez a nevetés, mint a gátját tört áradat, nem lehetett megállítani. Még komoly údesanyánkat is elragadta.

Anyám végre összeszedte magát és kiszabadította Zsuzsit kellemetlen helyzetéből.

Zsuzsi — mint a felkelő nap — vérvörös arccal bujt ki a bödönből, melybe, úgy látszik, könnyebb volt a bemenet, mint a kijárat.

Mérgesen csapta földhöz az egész alkotmányt, mintha bizony az mászott volna fel a nyakára, nem ő dugta bele a buksiját, hogy megszagolja: avas-e még?

Sokdíg kérdegettük azután is Zsuzsitól, hogy: „Avas-e még a zsiros bödön? De aztán lefűtünk is tovább menni a haza ügyéből.

FEJTÖRŐ.

A sorolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Betűrejtvény.

Beküldte: JAKAB LÁSZLÓ.

DŐFPSO RINETÁ

Hogyha e betűket helyére rakod,
Világhírű magyar költő nevének kapod.

Pótló-rejtvény.

Beküldte: RÓNAI TIBOR és IMRE.

— ap	— dó
— íma	— uca
— ik	— önk
— ár	— lvas
— r	— ibi
— iz	— os
— rén	— lasz
— öld	— ó
— or	

Verses rejtvény.

Beküldte: WILLNER LILI.

Ah, mily jó feküdni benne,
Hogyha tiszta, hogyha lágy!
Este minden rendes ember,
Hogyha fáradt, oda vágy.
Hanem toldjatok hozzája
Nem sokat, csak egy betűt.
Nincsen ember, ki ilyenben
Mondhatná, hogy benn feküdt.

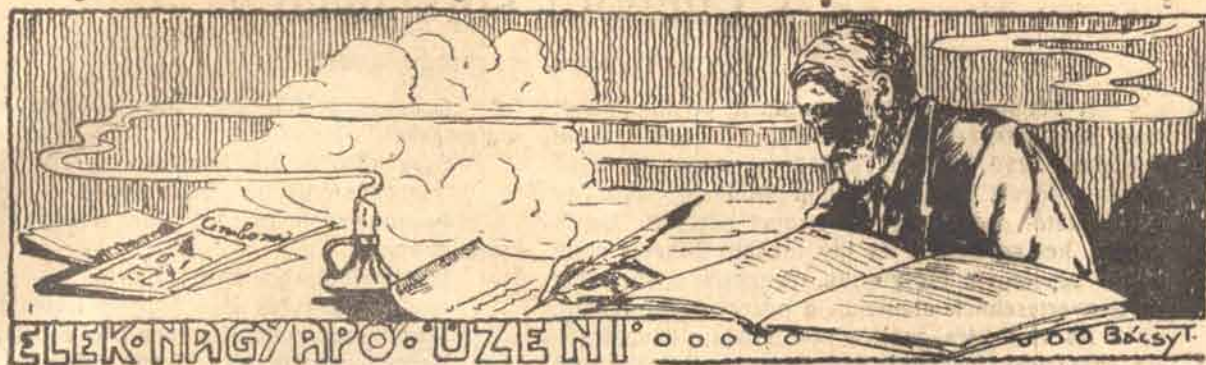
Pótlórejtvény.

Beküldte: GERGÉNYI FERENC.

— atak	— as
— rdő	— dám
— amás	— ap
— z	— olog
— erenc	— lló
— rén	— ezső

E nevek kezdőbetűi egy nagy költő nevének adják.

A „csudálatos sárkány” folytatása helyszüke miatt e számba nem fért bele. A regény folytatását a Cimborá 7. számában hozzuk.

ELEK-NAGYAPO-ÜZENI

Korniss Tibor, Kolozsvár. Ném azért nem írtál oly hosszú időn át, mert ném gondoltál nagyapóra, de mert sok volt a tanulnivaló s örömet akartál szerezni szüleidnek a karácsonyi értesítővel. Bizony, ha örömet akartál szerezni a szüleidnek, főllesleges bocsánatot kérd a hosszú hallgatásért, mert te a legszentebb kötelességet teljesítetted. A kiadóba csinál írtam, hogy új lakásokra (Dónál-u.) irányítsák az újságot, te pedig tolmácsold kedves szüleidnek viszonzóüdvözeletemet. — Molnár Luiza és Klári, Nagybecrosvány. Írtam a kiadóba csinál a nyert könyv megküldése végett. Remélem, azóta megkaptátok s el is olvastátok. — Erneyi Kató, Feketeerdő. A kiadóba csinál pótolja az 50. számot. — Rolifka Margit, Szóvát. Leveled elintézés végett továbbítottam a kiadóhivatalnak. — Nagy Károly, Kolozsvár. Ird le újra a rejtvényed s közöld velem a megfejtést is, mert csak így tudom hamarosan megállapítani, hogy jó-e a rejtvény. Bizony, bizony, nagyapónak nincs ideje arra, hogy rejtvénymegfejtésen törje a fejét. — Sámuel Annus, Szilágycseh. Örvendek, hogy már egészen jól vagy, négy kilót híztál is a skarlát után és most már szabad röflizni. Milyen örömi, milyen örömi! Csak aztán vigyázz, hogy nagy örömdobban újabb baj ne érjen. A kiadóba csinál pótolja a 43. és 52. számot. György Győző, Páva, Háromszékm. Elhiszem, hogy tetszett neked a Sugárka és Csöppike. Tetszett az mindenkinek. A kiadóba csinál megküldi, illetőleg eddig már bizonyára megküldte a „Térképismeret” c. könyvet. — Hirsch Bubika, Kolozsvár. Folyton beteg voltál, írod, amiazt nem írtál oly sokáig. Hiszen sejtettem, hogy a hosszú hallgatásnak betegséig az oka. De most aztán vége legyen a betegségnek s legközelebb leveled így kezdődjék: Folyton egészséges vagyok nagyapó. Na és: mint most, végződik az édes anyád pótlevelezése, ami nagyban hozzájárult az én gyógyulásomhoz. Mert bizony, bizony, Bubuli, magam is sokat betegeskedtem mostanában s a doktor bácsik e héten éppen csak annyit engednek meg, hogy hétről-hétre válaszoljak az unokák leveleire. — Groszmuth József, Arad. Jó helyre küldted a leveleket: Kisbaconba. Itt van a szerkesztőség, még akkor is, ha nagyapó Pesten van. — Rubin Margit és Bandi, Gyimesközéplak, Vigasztaljon, hogy nem vagyatok egyedül, minden olvasótársatok a sok tanulnivalóra panaszkodók, s nem is ok nélkül, mert a mai gyermektől sokszorosan többet követel az iskola, mint annak idején tőlünk. Így van ez világszerte. Magam is remélem, hogy jut időtök a Cimborá olvasására, meg levelezésre, sőt arra is, hogy Lacikának az öt éves unokaöccsének mindig felolvassátok a Cimborát. A kiadóba csinál közölte velem, hogy a címeteket kijavítja, én meg közlöm veletek, hogy örömmel látlak unokáim seregében. — Labud Anti és Józsi, Gyulafehérvár. A kiadóba csinál pótolja a 52. számot. — Anyos Testvérek, Arad, Karácsonyi ajándéknul rendelte meg jó nagyanyátok a Cimborát, s azt írtátok, hogy ennél kedvesebb karácsonyi ajándékot nem is kaphattatok volna. Én meg szeretettel fogadtak unokáim seregébe litéket, s rosszul esnék, ha nem nagyapónak szólítottátok. A pótló rejtvény jó, s várom további leveleiteket. — Horváth László, Ditró. Végre tudom, hogy mely számok hiányoznak neked, tehát a 40-ik számtól fölfelé egész végig. Ezeket majd pótolja a kiadóba csinál,

ha még nem pótolta. Annak nincs értelme, hogy azoknak a rejtvényeknek, amelyek e számokban jelentek meg, beküldjed a megfejtését, elég ha küldöd januártól kezdődőleg. — Gámám Ellus és Zolti, Marosvásárhely. Örvendek, hogy megkaptátok a könyvet, de szeretném azt is tudni, hogy elolvastátok-e már s ha el, tetszett-e? — Bárdos Károly, Oravicabánya. Eddig bizonytalán találkoztál a neveddel az üzenetek között, mert világosan emlékszem, hogy válaszoltam előző leveledre. — Farkas Irén és Annus, Marosvásárhely. Ha sok levelet írtatok és választ nem kaptatok, ez azt jelenti, hogy én azt a sok levelet nem kaptam meg, mert én minden levélre válaszolok. Egyébként világosan emlékszem, hogy több levelekre válaszoltam, így hát valószínűleg túlzás a ti részletekről, hogy oly sok levélre nem kaptatok választ. — Kolczonay Ernő és testvérei, Medgyes. A nyert könyvet a kiadóba csinál bizonyára postára adta, s így valószínű, hogy elkallódott, de írtam neki, hogy pótolja. A sorsolásnál csak annyiban részesülnek előnyben azok, akik minden számnak a rejtvényeit megfejtik, hogy a nevük többször kerül a kalapba, mint azoké, akik pld. csak egy szám rejtvényeit fejtik meg, mert így öb az esélyeség, hogy kihúzzák a nevüket. A találós kérdéseket sorra kerül. — Bárdos József, Oravicabánya. Megkaptad a „Híres erdélyi magyarok” című könyvet és nagyon szépnek találtad. Azt hiszem nem csak szépnek, de tanulságosnak is találtad e könyvet, mert úgy Wesselényinek, mint Körösi Csoma Sándornak igen tanulságos az élete. — Barátfalvy Ernő, Torda. A levelezőlapot kifejeztetted a leveledből, tehát csak itt válaszolhatok neked. Ha nem is vagy előfizetője az újságnak, valamelyik barátod példányából elolvashatod majd az üzenetet, mert Tordán sok olvasója van a Cimborának. A képrejtvényed jól van megszerkesztve, de sokszorosításra nem alkalmas, a szórejtvényed hibás, mert az általad felsorolt városnevek közül egy sem kezdődik „A”-val, s így a megfejtés se lehet Ungvár. — Horváth Gyula, Karánsebes. Azt igen helyesen teszed, ha majd beszámolsz a jövő nyári vakációról, amelyhez nem okvetlen szükséges az utazás, elég, ha azt megírod, amit otthon látsz és tapasztalsz, mert ez minden esetre érdekelné fogja azokat, akik a te lakhelyedet nem ismerik. — Fankovich Ildikó, Kolozsvár. Tíz héti fekdüléstől szívhártia-gyuladásban, s ez alatt az idő alatt sok gyönyörűséget szerzett neked a Cimborá. Édes anyád gondos ápolásával és Isten segítségével meggyógyultál, s most első dolgod megköszönni azt a sok vidám órát, amit neked a Cimborával szereztem. Mélyen meghat a háladalosságod, s ha majd Kolozsvárra megyek, lehetőleg meglátogatlak téged, ott aztán megismerkedem nemcsak veled, hanem a te szép nagy fekete Hektor kutyáddal és kedves cicáddal, Sacikával is. A kiadóba csinál írtam, hogy pótolja az 5-ik és 27-ik számokat. Te pedig csak írd, amikor írhatok, mert én várom leveleidet. — Lebovics Irén, Szilágycseh. Egész nyáron nem írtál, s most is alig futott ró idő, mert jan. 3-án töltötted be a 13-ik élet, s készülni kellett a születésnap nagy zsúrja. Minden megvan bocsátva, különösen meri a zsuron arra gondoltál, hogy milyen jó volna, ha a jó Nagyapó is ott lett volna, magam is azt mondom.

A Cimbora sorsjátéka.

Minden ötödik sorsjegy nyer.

A Cimbora kiadóhivatala az új év alkalmából nagy sorsjátékot rendez. Sorsjegyeket bocsájtunk ki mindössze 250 darabot és 250 sorsjegy 50 nyereleménytárgyért játszik. Minden előfizető, aki egy új előfizetőt szerez, egy sorsjegyet kap, aki kettőt szerez, két sorsjegyet és így tovább. Mihelyt mind a 250 sorsjegyet kiosztottuk, megejtjük a sorsolást és a nyerteseknek elküldjük a nyereleménytárgyakat.

Az előfizetés gyűjtésének módja a következő: Az előfizetési ívet alá kell iratni az új előfizető szülőjével és az aláírott ívet be kell küldeni Szatmárra a Cimbora kiadóhivatalának. A kiadóhivatal azonnal megküldi a sorsjegyet a gyűjtőnek, mihelyt az új előfizető születe a Cimbora előfizetésének legalább egy negyedévi díját, 90 leuf postautalvány útján befizetett. Aznap, amikor a kétszázötvenedik sorsjegyet is kiküldhettük, megejtjük a sorsolást még pedig olyképpen, hogy a Cimbora öt szatmári előfizetőjének jelenlétében 250 számot beteszünk egy kalapba és onnan az öt előfizető 50 számot kihúz. Az elsőnek kihuzott számú sorsjegy tulajdonosa nyeri az első, a másodiknak kihuzott számú sorsjegy tulajdonosa a második díjat és így tovább.

A szerencsés nyerőknek a nyerelemény tárgyakat postán azonnal megküldjük.

A nyereleménytárgyak a következők:

Első díj: Benedek Elek: Katalin, Zsuzsika, Galambok, Öcsike könyve, Rókháné komámasszony, Többsincs királyfi és Hires erdélyi magyarok című könyvei.

Második díj: Verne Gyula: A francia zászló, Begum 500 milliója és Utazás a hold körül című könyvei.

Harmadik díj: Futbal labda.

Negyedik díj: Levelezőlap album.

Ötödik díj: Richter-féle építőköcka.

Hatodik díj: Irómappa.

Hetedik díj: Bőrkötésű emlékkönyv

Nyolcadik díj: Bársonykötésű emlékkönyv.

Kilencedik díj: Kézinyomda.

Tizedik díj: Körző.

Tizenegyedik díj: Tintatartó.

Tizenkettedik díj: Egy doboz levélpapír a nyertes nevével.

Tizenharmadik díj: Szép kivitelű tolltartó.

Tizennegyedik díj: Levelezőlap album.

Tizenötödik díj: Nagy rajztábla vonalzókkal.

Tizenhatodik díj: Harminc darab képes levelezőlap.

Tizenhetedik díj: Pövénygyűjtő.

Tizennyolcadik díj: Rajztömb.

Tizekilencedik díj: 100 darab névjegy a nyertes nevével.

Huszadik díj: Bőrkötésű előjegyzési naptár.

Huszonegyedik díj: 12 darab finom színes irón.

Huszonkettedik díj: Egy doboz vízfesték 18 festékkel.

Huszonharmadik díj: Öntöltőfoll.

Huszonnegyedik díj: Egy doboz vízfesték vízfestékkel.

Huszonötödik díj: Könyvhordó.

Huszonhatodik díj: Számológép.

Huszonhetedik díj: Szondy György: Börme című könyve.

Huszonnyolcadik díj: Tolltartó.

Huszonkilencedik díj: 3 üveg színes tus.

Harmincadik díj: Kis rajztábla vonalzókkal.

Harmincegyedik díj: Kertész Mihály: Senki Tamás története című könyve.

Harminckettedik díj: Saktábla figurákkal.

Harmincharmadik díj: Kifestő könyv.

Harmincnegyedik díj: Zsebirón betétekkel.

Harmincötödik díj: Penkala irón.

Harminchatodik díj: Egy csomag külföldi bélyeg.

Harminchetedik díj: Balázs Ferenk: Mese-folyam című könyve.

Harmincnyolcadik díj: 12 színes irón.

Harminckilencedik díj: Ceruzahegyező.

Negyvenedik díj: Benedek Elek: Öcsike könyve.

Negyvenegyedik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenkettedik díj: Monoky Sándor: Tündérmese című könyve.

Negyvenharmadik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvennegyedik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenötödik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenhatodik díj: Egy zsebkés.

Negyvenhetedik díj: Egy óralánc.

Negyvennyolcadik díj: Fridolin társasjáték.

Negyvenkilencedik díj: Levélnyomó.

Ötvenedik díj: 1 üveg kölni viz.

Szerencse fel! Rajta hát!

A Cimbora minden egyes száma közölni fogja, hogy kik azok, akik a beküldött előfizetőért sorsjegyet kaptak és a sorsjegyek húzása után következő számban közölni fogjuk a nyertesek neveit és azt is, hogy ki mit nyert.

A Cimbora 1925. évi első, második és harmadik számához előfizetési nyilatkozatokat mellékelünk, amelyeket irassatok alá annak a gyermeknek szülőjével, aki a ti rábeszélésetekre a Cimbora előfizetőjeként be fog lépni.

Ahány előfizető annyi sorsjegy!

És minden ötödik nyer!

Rajta hát!

A Cimbora kiadóhivatala.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cimbora képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában: negyedévre 90, félévre 180, egész évre 360 leu.

Csehszlovákiában: negyedévre 20, félévre 40, egész évre 80 cK.

Jugoszláviában: negyedévre 50, félévre 100, egész évre 200 dinár.

Magyarországon: negyedévre 50.000, félévre 100.000, egész évre 200.000 korona.

Ausztriában: negyedévre 28.000, félévre 56.000, egész évre 112.000 osztr. korona.

A CIMBORA

előfizetési díjait az előfizető a következő helyeken fizetheti be:

Romániában: Arad, Barót, Bánffygunyad, Dés, Déva, Dicsőszentmárton, Fogaras, Gyergyószentmiklós, Gyulafehérvár, Kézdivasárhely, Kolozsvár, Kovászna, Lugos, Lupény, Marosheviz, Marosvásárhely, Máramarossziget, Nagybánya, Nagyenyed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszeben, Nagyvárad, Petroszény, Segesvár, Sepsiszentgyörgy, Szászrégen, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahunyd, Vulcan és Zilah városokban három havonta megbízottunk, Bihari József nyug. postafelügyelő személyesen jelentkezik az előfizetési díjakért. — Ugyancsak személyesen megbízottaink veszik fel az előfizetési díjakat: Brassóban Krafft János, a Brassói Lapok pénzügybeszedője, Csíkszeredán Orbán Balázs, a Ganz féle villamosági r. t. tisztviselője.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjaikat küldjék be postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénzügyintézeteknél fizethetők be:

Beregsas: Bereg megyei Gazdasági Bank r. t.

Helmeec: Bodrogközi Bank r. t.

Hlohovec: Galgóczy Hitelintézet.

Illava: Illavai Hitelbank.

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi- és Hitelbank r. t.

Mucacevo: Beregmunkácsi Bank r. t.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r. t.

Nove-Mesto: Elő Vágújhelyi Bank r. t.

Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r. t.

Presov: Eperjesi Bankegylet.

Roznava: Rozsnyói Bank r. t.

Sevijus: Nagyszöllősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r. t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r. t.

Magyarországon a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar Román Faértékesítő r. t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) levő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában »Kurir« hirlap és könyvtérjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« jugoszláviában a Cimbora egyed-árusítója és főbizományosa.

A Cimbora könyvosztálya

Előfizetői szállítás iródlmi értékű ifjúsági könyveket. — Jelenleg az alábbi könyveket szállíthatjuk:

A ma költői	8 leu	Sztrilich—Kóczy: Tábori munkák	12 "
A ma magyar költői	12 "	" " " " Cserkész segítségnyújtás	8 "
Balázs Ferenc: Mesefolyam	50 "	Térképismeretek 24 képpel	12 "
Benedek Elek: Csíke könyve	60 "	Vörösmarty: Az ember	6 "
" " Hires erdélyi magyarok	40 "	A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvét ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu postaköltséget számítunk fel. Könyvjegyzékünk folytatását a boríték belső két oldalán találod. Az ottan felsorolt könyvek árát a következőképpen kell kiszámítani: minden könyv alapára tízennyolccal szorozandó. Az így kapott eredmény az a leu összeg, amelynek ellenében a kérdéses könyvet szállíthatjuk. Tehát, ha egy könyv alapára 3, ezt az alaparat 18-cal szorozni kell (18×3), amely szorzat eredménye 54, azaz a könyvet 54 leu ellenében tudjuk szállítani. Az ezen oldalon felsorolt könyvek árait, hogy megkapjuk, 18-cal szorozni nem kell. Ezeknek az az ára, ami mellé van írva.	
" " Cimbora 1923. I. félév	150 "		
" " Cimbora 1923. II. félév	150 "		
Butykó: Törvénytárgyarázat. Csörkésztörvények.	12 "		
Dienes Jenő: Magbuska mesés könyve	60 "		
Farkas Gy.: A táborfűz üzen Cserkészbeszélések.	12 "		
" " Forrongó lelkek. Regény.	40 "		
Kériész Mihály: Senki Tamás története	50 "		
" " Szökés a teknőben	75 "		
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "		
Petőfi: Tündéralom	5 "		
Radványi: Horog István et Comp	12 "		
" " Napsugárleventék	10 "		
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	10 "		
Sziklay Ferenc: Hangzatka	80 "		
Szondy György: Bőrme	80 "		